

Hon log, ett litet bittert leende. Så söt, så vacker hon var!

– Det var fest på slottet i går kväll, började hon. Bröllop. Alla var där och vi hade många gäster från utlandet. En av dom tyska prinsarna uppvaktade mig. Ja han lämnade mig inte en minut. Han var trevlig och artig, inte så där bufflig som de svenska tråkmånsarna. Vi dansade och skojade hela kvällen. Vi hade roligt helt enkelt. När det var dags för mig att gå, tråkade jag prinsen och retades med honom. Jag sa att han inte vågade klättra upp till mitt rum. Men han försökte.

– Försökte, sa jag. Vad hände? Ramlade han ner?

– Nej, snyftade Cecilia, fars knektar fick tag på honom och dom gjorde honom illa. Jag tror att han är död och det är mitt fel. Jag önskar att jag också var död, men jag kommer inte att få ro i graven heller. Jag får aldrig frid.

– Cecilia, sa jag. Din prins är död. Det har han varit i snart femhundra år.

Hon började gråta igen.

– Vad menar du? Varför talar du i gåtor? Har jag inte bekymmer nog?

Hur skulle jag kunna förklara något som jag inte begrep själv? Och hur skulle hon reagera om jag talade om att hennes önskan om att vara död gått i uppfyllelse för länge, länge sedan. Det gick bara inte. Jag måste spela med lite till.

– Cecilia, sa jag igen, men hon avbröt mig.

– Jag vet inte vem du är eller varifrån du kommer, men jag tror att du är en god människa. Jag känner att jag kan lita på dig. Jag måste lita på dig, för här finns ingen annan. Snälla du – sök upp Fru Birgitta. Säg att jag ångrar det jag gjort. Tala om för henne hur olycklig jag är och be henne tala för mig hos Vår Herre. Om han

förlåter mig kanske jag äntligen kan få frid.

Det blev värre och värre. Att det var den heliga Birgitta flickan menade att jag skulle söka hjälp hos förstod jag. Men – hur kände de varandra? Fru Birgitta levde ju tvåhundra år före Cecilia Wasa. Ännu en gåta sällade sig till de andra. Var jag skulle kunna träffa den heliga Birgitta räknade jag dock snabbt ut. I Klosterkyrkan förstås.

Kära nå'n, det var bara att hänga med och försöka ro båten i land.

– Gå, viskade flickan, och jag gick. Nerför de rundade trapporna gick jag tills jag kom till en stor port. Det var lättare än jag trodde att öppna den och nu stod jag på borggården. Ingen människa syntes till. Jag skyndade åt det håll jag visste att bron över vallgraven fanns, gick raskt över den och befann mig i parken. Till vänster hörde jag Vätterns gråa och tjuriga vågor rulla mot stranden.

Nu höll solen på att gå upp och kastade långa skuggor i de små gränderna. Alla stadens rosor blommade och tävlade med varandra i att dofta.

Men jag hade inte tid att stanna och beundra en enda. Förbi rådhuset skyndade jag, där borta såg jag munkklostret och nu, nu skymtade parken omkring Klosterkyrkan.

Mina fötter förde mig tyst över gräset och jag behövde inte oroa mig för den stora kyrkporten. Den stod på glänt. Var jag väntad?

Var skulle jag hitta Fru Birgitta? I koret förstås, i det kor som bär hennes namn. Jag skyndade tvärs genom kyrkan. Det stod någon där framme. Den heliga Birgitta var det, nog kände jag igen henne. Det verkade som om hon väntade på någon. Var det kanske på mig?

Jag var inte förvånad längre utan gick lugnt fram till henne. Jag visste, vad jag skulle göra. Jag neg djupt och kysste hennes hand.

– Goda moder, goda fru Birgitta, sa jag, jag kommer med bud från Cecilia Wasa. Hon behöver Er hjälp.

Birgitta rynkade pannan och såg strängt på mig.

– Cecilia Wasa, fräste hon, hur vågar hon be mig om hjälp? Hur kan hon tro att jag vill ha något att göra med henne, en liten lättfärdig slyna som aldrig tänker sig för, med en far som trodde att han ägde hela Sverige. Han gick fram som en bärsärk och förstörde all kultur i vårt land.

– Men Cecilia är förtvivlad, försökte jag. Hon ångrar sig. Det var inte meningen.

– Inte meningen, fräste Birgitta. Det var kanske inte heller meningen det hennes far gjorde med Alvastra kloster?

– Men, högt ärade fru Birgitta, sa jag, Ni kan väl inte lasta barnet för vad fadern gjort?

– Sådan fader sådant barn, sa Birgitta och knep ihop munnen.

Vi stod där mittemot varandra, två kvinnor från olika århundraden, så olika men ändå lika. Naturligtvis var det en del som skilde, kläderna till exempel. Fru Birgitta var klädd i en lång kappa med kapuschong, jag hade jeans, T-shirt och nylonjacka, men vi var lika långa och hade samma uttryck i ansiktet. Vi ville båda övertyga den andra om att vår åsikt var den rätta.

Det hettade till i min maggrop. Här hade jag rest genom århundraden för att hjälpa en liten flicka att komma till ro, och så stod den där självsäkra tanten där och ondgjorde sig över oskyldiga lekar.

– Fru Birgitta, sa jag har Ni alldeles glömt bort hur det

var att vara ung? Hemma hos Er i Finsta till exempel, hade Ni inte en hemlig kärlek som besökte Er ibland utan att Edra föräldrar visste om det?

– Och hur var det i Ulvåsa och i Alvastra? Visst träffade Ni många intressanta och spännande män där? Ulf var ofta länge borta i främmande land. Hände det aldrig att Ni blev förälskad, att Ert hjärta klappade fortare för någon av främlingarna? Jag har bestämt för mig att jag hört talas om, att Ni hade en alldeles särskilt god vän, ja det fanns kanske flera? Har Ni glömt allt detta?

Till min tillfredsställelse såg jag att Birgitta liksom stannade upp. Hennes kinder blev långsamt röda.

– Vem är du? sa hon.

– Jag är bara en kvinna från 2000-talet, svarade jag. Som jag sa förut har jag kommit till Er med en bön från Cecilia Wasa. Hon får inte frid i sin grav och hon tror att Ni är den enda som kan hjälpa henne. Ni och jag och Cecilia är kvinnor och vi måste hålla ihop och hjälpa varandra, även om vi är från skilda tider.

– Hm, sa Fru Birgitta, du är inte rädd av dig, du.

– Jag är fruktansvärt rädd, svarade jag, rädd och förvirrad. Men jag står fast vid detta. Vi kvinnor måste hålla ihop.

Ett stilla leende drog över Fru Birgittas ansikte och hennes ögon var inte hårda och avmätta längre utan varma och kloka. Hon såg på mig och jag upptäckte att jag tyckte om henne.

– Så har jag aldrig tänkt, sa hon sakta. På min tid fick vi lära oss att männen var de som bestämde. Vi kvinnor skulle lyda. Vi skulle lyda far, bröder, make och söner. Vi fick inte ha egna åsikter. Ofta kändes det mycket svårt. Det du säger låter klokt: Vi kvinnor måste hålla ihop. Hon smakade på meningen.

– Hm, inte alls dumt, synd att ingen kom på det litet tidigare. Hur är det i din tid? Håller ni kvinnor ihop och hjälper varandra?

– Nog försöker vi, sa jag. Ibland. Men det finns mycket kvar att göra.

– Jag ska tala med Vår Herre om lilla Cecilia, sa Fru Birgitta. Inte var det så farligt det hon gjorde. Det vet man väl hur ungdomar är. Cecilia ska få ro. Det lovar jag.

– Kan Ni verkligen lova det, viskade jag, utan att först ha talat med Gud Fader?

– Inga problem, svarade Birgitta. Han brukar göra som jag säger. Gå till din tid, du kvinna från framtiden. Gå och tala med dina medsystrar om att de ska fortsätta hålla ihop och hjälpa varandra.

– Visst ska vi det, viskade jag, men det finns det som är ännu viktigare.

Fru Birgitta såg förvånat på mig.

– Vad kan vara viktigare än detta?

– Jämlikhet, sa jag.

Jämlikhet, sa Birgitta, jämlikhet. Vad är det?

– Att alla människor, oberoende av kön, hudfärg och samhällsställning, är lika mycket värda.

– Det skulle jag vilja höra mera om.

Hon såg upp mot kyrkfönstren.

– Solen står redan högt på himlen och vi måste skiljas.

Kan vi träffas en annan gång?

– Fru Birgitta, sa jag stilla, jag vill gärna tala mera med Er. Men jag förstår också att vi måste säga farväl nu.

Hon såg så ensam ut där hon stod i sin kyrka, ensam och liten. Helst hade jag velat ta henne i famn men så gör man inte med ett helgon från 1300-talet.

Jag nöjde mig med att åter niga djupt.

– Tack, viskade jag, tack för att jag fick tala med Er och för att Ni hjälper Cecilia.

Jag skyndade i väg.

Birgittas blida ögon tycktes följa mig genom kyrkan. En annan gång! Jag undrade om den skulle komma.

När jag kom ut bländades jag av det starka solljuset. Luften var varm och Vätterns vågor kluckade – fridfullt nu. På avstånd hörde jag en bil starta. Över det gamla slottet cirklade ett flygplan.

Den lilla nunnan såg upp från datorskärmen när jag öppnade dörren till klostrets reception.

– Har du varit på morgonpromenad? Gick du långt?

– Ja, jag har gått långt i dag, svarade jag tyst.

Hon tittade forskande på mig.

– Ja, i Vadstena kan man lätt förirra sig, både i tid och rum. De andra gästerna har redan ätit frukost. Men du kanske vill ha lite kaffe? Sätt dig utomhus, det är en strålande dag i dag. Jag kommer strax ut med en kopp och ett par av syster Bertas nybakade bullar.

När jag öppnade dörren till klosterträdgården omvälvdes jag av sol och värme och blomdoft. Det var verkligen en fin dag.